

בית-הכנסת הראשון

התפילה

בשנת תרנ"ד התעוררו רבים מבני העדה, שגרו בשכונת "שבת צדק" להקים בית-כנסת "משלנו" להתפלל בו כפי מנהגם כדי שלא יצטרכו ליהנות משלחנם של אחרים. בשכונה היו בתי כנסיות של הספרדים אבל המקום היה צר ולא הכיל את כל תושבי השכונה. וגם מנהגי התפילה והניגונים שהיו הספרדים נוהגים היו שונים. אז החליטו שכל אחד ינדב סכום קטן לקנות מגרש ואח"כ ידאגו לבנין. אולם אחרי שאספו את התרומות ראו שאין הקומץ משביע את הארי והחלו לחשוב מאיפה יימצא הכסף לקניית המגרש ולבנין בית הכנסת. אז פנו למ"א הרה"ג אהרן הכהן זצ"ל שישתדל לעזור למצוא כסף ולפנות אל נדיבי העם. הוא קיבל עליו את הדבר ופנה אל אנשים בעלי יכולת מבני העדה. אחרי שביאר להם את מצוות בנין בית הכנסת בארץ ישראל שדומה לבנין בית המקדש, נמצא נדיב אחד בן העדה ושמו מו' פטולא הנקרא בעברית פתחיה, שנדב איזה סכום. ובימים ההם כל סכום קטן נחשב לסכום גדול, וקנו את המגרש. מצד אחד היתה שמחה גדולה לעדה ומצד שני רבה הדאגה מאין יקחו כסף לבנין. ומ"א ז"ל היה אומר "אין הצבור עני, אני אשתדל למצוא בע"ה את הכסף". והנה מצא עוד אשה אחת נדיבת לב ושמה ביבי סתארה הנקראת בעברית גב' כוכבא, שנדבה איזה סכום, אך סכום זה לא הספיק אפילו להקים ארבעה קירות. בכל זאת התחילו לחפור יסודות והעמידו צריף גדול מעץ שתוכו בנו "דולמא" כפי שהיה נהוג בימים ההם. ע"י מחיצת עץ הפרידו חלק קטן ממנו ומסרו אותו למגורים לאחד העולים כנגד משכנתא ובכסף הזה גמרו את בנין הצריף. שמו של העולה מולא מוכתאר מטהראן. את הרעפים לקחו בהלוואה שתשולם בכל חודש סך נפוליון אחד. אבל לרצף את בית הכנסת לא היה כסף ובמקום זאת יישרו את המגרש והרביצו עליו מים.

בתור היכל הקודש קנו ארגז גדול ותיקנו את המכסה כעין דלת.